

φαίνεται δέ, φίλε μου, ότι πρόκειται για τον έρωτα
μένος με Κυρίαν τινά, ηγίτες και έμει πολλάκις έν-
τηκό δρεπανόμηδος εύρισκόμενον καταγγετεύει· διότι
θέα της είναι ίλαρδ, ηγείρουσα έντος μου φα-
ντα σύμμικτον μελαγχολίας, τα δὲ κάλλη της μ-
ναν αὖτε ἀφ ἡς στιγμῆς ή καρδία μου ἤρχησε νά-
γον μυστηριώδη παλμόν τοῦ νεανικοῦ ἥαρος.
αντικέιμενον τούτο τῆς λατρείας σου, ή Κυρία
είναι ή — Σελήνη! Μεγάλην ἀδυναμίαν ἔχεις
αὐτήν! Αὔτη, (ώς ἀνέγνωσα εἰς μίαν σου ἀλληγ-
ρημονικὴν διατριβήν, ἀξίαν νὰ καταταχθῇ εἰς
καὶ λατικαὶ χρονικὰ τῆς ἐπιστήμης) ἀκόμη: σήμερον
τὸν δέκατον ἕρροτον αἰώνα ἔχει μεγάλην ἐ-
πιστήμην ἐπὶ τῶν ἀσθενειῶν τοῦ ἀνθρώπου!! αὐτὴ δὲ
μᾶς βεβαιώνεις, ὅτι μετὰ τῆς τελευταίαν παρέ-
πεται τοῦ πλήρους δίσκου της κατέστρεψε τὸν νόσον
ἡ ἀμπελώνων τὴν ὄποιαν πορρακτιών, λέγεις ὅτι ἡ
νούση τοῦ ἥλιου ἔξηγάρισεν!! Μα τὸν θεόν δὲν ἡ
τοι μίαν εἰς ποιὸν τῶν τριῶν φωτικῶν πρέπει νὰ εὐγνω-
μηνομένον δί· οὐτὸς τὸ καλόν, τὸ δόκιμον δέ, εἴσαιε χώ-
ραν εἰς τὸν Ἡλιον, εἰς τὴν Σελήνην, ή εἰς Σέ; Φαί-
νεται δημόσιας ὅτι ή ἐπιβρέσκῃ τῆς Σελήνης είναι μερική, διό
τι εἰς Αθηνας τόσον ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Κυρίου Κ. Δου-
λοφίην, διον σε παραπέμπω, δίον καὶ ἐν τῷ κατα τῆς
Στρατι Γεράνη κήπῳ, ἐν τῷ βασιλικῷ δενδροκομείῳ καὶ
τοῖς λαϊς θεστον, ή ἐπιβρέσκῃ τῆς Σελήνης δέν εξάινη τό-
σην μένεική διόπερ τῶν σταφυλῶν, αὔτινες κατακελυ-
τόμεναι διό τῆς μυκητιάτεως καὶ δέν δύνανται γι-
νεται μάστιγν. Ἐάν δέ μετειστῆς ἡρωικῶν καὶ δια πο-
νούσιον νὰ παραδεχθῶ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιβρέσκην τοῦ
νεανικοῦ φωτὸς τῆς Σελήνης, τότε, ἐιών αἰσω-
πει τὸ παραδεχθῆ διότι ἔχει ἐπιβρέσκῃ επὶ τινων . . . ζγ

Επί τέλους σοι εὐγνωμονῶ μεγάλοις, ἀδελφὲ, διότι
εἰδὼν οὐδέποτε διτὶ τὴν τοῦ αἴματος κυκλοφρούσα, δέν ἐ^ν
πειλαύνειν δικαιόσην. Χρήσι δὲ λαλάζει Πλάτων. Τούτο μεχε-
τέρα σὲ συμβούλιοντα νὰ τὸ εἰπῆς εἰς τοὺς δικιονο-
μάτους φράγγους, οὔτενες κατέπειταν καὶ ἔμει νὰ πι-
νεῖσθαν διτὶ δικαιόσην. Οὐδέποτε δὲν ἦτον ἀντίτομος μῆτε κα-
τανείσθιον εἰς ἀναλόγου διλέσθια θέματα. Γάρ δὲ περι-
κατατραχέντος Γαλλικοῦ πολεμικοῦ πλοίου ἀμ-
ενταλίαν σου ἔνεκα εἰδὼν τεινος μυκητιάστεως θέλω-
ντος ἄφαρέσσοι μετὰ τὴν ἐκ Ηαρισίων περιμενομένην ἀ-
γωγήν την τοῦ διδασκάλου μου Κυρίου Δεκχινίου, ἀν-
τικατέστησαν τὸ πρώτον μάρτυρα ἀξιόπιστον τὸν Στρατά-
κηνον διτὶς οὐκουσεν επίσης ἀπὸ τὸ στόμα
Καθηγητοῦ τὰς λεπτομερείας τοῦ μύθου τούτου
Χαλιμᾶς, ὃς ὑψηλῶς τὸν δονοματίεις. Μ' ὅλα ταῦ-
τα προθεσμίαν πεντήκοντα ἡμέρων διὰ νὰ σοι-
τείσθω τοῦτο τὸ συναλλαγμα, καὶ ἐλπίζω διτὶ με-
γιναίστητος θάλεις μοι τὰς παραχωρήσει. Μή σοι
δὲ παράξενον ἀν ἐπεγείρησα νὰ γράψω εἰς
τοισίους διὰ τόσον μικρὸν ὑπόθεσιν ἡμτην, εἶμαι, καὶ
τοισθεὶς πάντοτε ἔτοιμος, δσάκις πρόκειται νὰ κα-
τέλω τὴν ἐπηρμένην ὁρρὸν τῆς ἀναιδεῖσας ἀγυρτείας
θεωρῶ πάσσων ἀλλην ὑπόθεσιν ὡς δευτερευόντως οὐ-
δὲν, καὶ νὰ ἐνεργῶ δραστηρίως διτὶ πρέπει. Εἰς τὴν
τοικύην περιστασιν μάλιστα ἐφάνη προθυμώτερος,

διότι, ἐπρόκειτο νὰ ὑποχρεώσω ἔνα παλαιόν μου γνώ-
ριμον ὅς σέ.

Πρίν δὲ ἀφῆστο τὸ κάλαμον τολμῶ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴ φροντίζῃς διὰ τὰ φυτά μου καὶ διὰ τὰς ἀνακαλύψεις μου· διότι, αὐτὰ ὡς θλέπεις δὲν κάμνουσι τὸν μεγάλον κρότον τὸν δποῖον ἔκαμε τὸ ὑδρωρολόγιον σου, τὰ χημικά σου μολυβδοκόνδυλα, καὶ ἡ περὶ τὸν Καφφέ πραγματεία σου (1). Σοὶ εὔχομαι δὲ ἀπὸ καρδίας ὃν λόγον θέλω δώσειν ἐγὼ εἰς Θεόν καὶ ἀνθρώπους διὰ τὰ φυτά μου, νὰ δώσης καὶ σὺ διὰ τοὺς ὄρθρωτους σου.

Ίδεν ἡ πρώτη καὶ τελευταία ἀπάντησίς μου, ἀξιέραστε, Κύριε Πύρλα! Δέν ἀγνῶς ἐξ ὅτι μετ' αὐτήν θέλει ἐριθισθῆ ἢ εὐερέθιστος χολή σου, οὐδὲ ὅτι τὸ γνωστόν μοι φιλότιμόν σου δὲν θέλει ἀνεγκθῆ κανέναν κατὰ τοῦ καυσίματος τῶν τριῶν ζώντων καρκίνων σαρκασμόν. Καὶ ἔχεις σίκαιον! Τὸ φιλότιμόν του ἀνθρώπου εἶναι μέγα τι, καὶ δταν ἀπαξ κεντηθῆ καταντῷ ἀκαθετον. Περιμένω θένειν τρέμων, καὶ με παλυούς καρδίας τεύς κατ' ἔμοι φιλιππικούς σου, πρὸς εὺς ἵσως πτεῖ ἀπαντήσῃ γ. λόσσα ἀ.λ.η δυναμένη

(1) Αέω πραγματείας πρωτοτύπους ἔχομεν πε-
τοῦ καὶ φέρε. « Ή μὲν συνεγέδη ὑπὸ τοῦ Δράκτωρος
καὶ Μάγιστρον Κυρίον Αἰγαλεώδην, ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ ἐξο-
χυτάτου λαροῦ Κυρίον Πύρα. Άερ ἐπιχειρῶ
Πλευτοῖς χικῆς τὰ παγαβάλλω τοὺς συγγραφεῖς καὶ
τὰ συγγράμματα· ἀλλὰ δὲ διτραμαι τὰ παρασι-
τήσια μέτα σορῆλη συμβουλὴν τὴν δόπολαν δίδει δὲ
ἔξοχότατος Πόριλας εἰς τὴν ‘Ελληνικὴν Κυβέρνη-
σιν. « Οἱ Καρρές, λέγει, ἡ ρθεῖ καὶ καὶ αρπο-
ροῦ εἰς εἰς Ηριστόν . . . ἀντὶ δοιπορίας εἰς Πα-
ρισίους ἀνθεῖ καὶ ναυποροεῖ ὁ Καρρές, ὅπου τὸ
κλῆμα εἶναι φυγρότατος, πολὺ μᾶλλον θέλει εὐδο-
κιμοῖσει ὑπὸ τὸ εὑκρατον κλῆμα τῆς ‘Ελλάδος, καὶ
ἥτοι εὐχῆς ἔργον ἡ Κυβέρνησις τὰ εἰσόδη τὴν
καλλιέργειάν του. » — Τὸν Κύριον Πύραλαν
ἀ-
πάρτησαν πολλάκις ἐν τῷ Βοτανικῷ κήπῳ τῷ Πα-
ρισίων εἰς τὸ θηριοτροφεῖον πρὸς τὸ μέρος δύον εν-
σύσκεται τὸ μεγάλον σιδηροῦν κλωβίον τῶν πι-
θήκων! ἀλλὰ πεῦ ημνύματην τὰ γατασθῶ διτι
κεῖται ἐσκεπτότο διάθρωπος τὸ περὶ εἰσαγωγῆς τοῦ
καρφεῖ εἰς τὴν ‘Ελλάδα θέμα; — ἀν μέταρ
διλιγότερον ἔθλεπε τοὺς πιθήκους καὶ μὲν ηχολού-
θει εἰς τὰ θερμότερα, ηθελε μάθει διτι δια-
φρές ἀπαίτει σταθεράν θερμοκρασταρ δέκα πέν-
τε βαθμῶν διὰ τὰ βλαστήσῃ. Ἐν φέδε τὸν χειμῶνα
εἰς τὸ ψυχρὸν καλῆμα τῶν Παρισίων
ἡ καρυέα εἰρόσκεται ἐντὸς 15 βαθμῶν θερμοκρα-
στας, ἡ ἔξω τοῦ θερμοστέγου ἀτμοσφαῖρα, δει-
κεῖται 12 καὶ 13 βαθμὸν πολλάκις κάτωθεν τοῦ
μηδερικοῦ! Τοιοῖτον εἶναι τὸ κλῆμα τῶν
Παρισίων διτι ἀρθεῖ ἡ καρυέα ἀρκεῖ δὲ
τὰ προσθέσω διτι παρήμην καὶ ἐντὸς τῆς οικίας
προσγειωτόμενος ἀποθήκει, ώς ἀπέθαρον αἱ ἐκ
Μαδέρας μετακομισθεῖσαι καρφέαι τοῦ Κ. Σκού-
ρου, καὶ διτοῦ Βοτανικοῦ κήπου.